

Yvona Bednarová

Samuel a Hortenzinka

Příhody a dobrodružství skřítků a zvířátek

Samuel a Hortenzinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Yvona Bednarová
Samuel a Hortenzinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Yvona Bednarová

SAMUEL A HORTENZINKA

**Příhody a dobrodružství
skřítků a zvířátek**

**Edika
Brno
2017**

Poděkování:

Svoji první napsanou knížku bych ráda věnovala

Evince a Denisce, mým milovaným dcerám.

Zároveň bych touto cestou ráda věnovala vzpomínku na mého velmi chytrého a vzdělaného tatínka Ing. Vladimíra Větrovce, který mi šel vždy příkladem, hodně mě toho naučil a věnoval mi spoustu svého času.

Ráda bych též poděkovala mé 80leté mamince Božence, mé první posluchačce, která má se mnou celý život obrovskou trpělivost. Maminko, díky moc...

Děkuji též svým kamarádkám Mgr. Jarmilce Krausové a PaedDr. Lence Frajerové za první korektury mé úplně první knížky.

Yvona Bednarová

ÚVOD

Uprostřed velké zahrady stojí na krásném prosluněném místě černobílý dřevěný srub. To kouzelné místo není daleko od velkého města. Vzduch je tu krásně čistý. Díky tomu zde žijí některá zvířátka, která dnes nemůžeme jen tak vidět. Ještě před pár lety tady býval smrkový les. Dnes to tu vypadá ale úplně jinak.

Místo lesa tu během let vznikla zahrada s mnoha květinami, okrasnými keři a nízkými stromy. Všude okolo je však ještě divoká a neporušená příroda. V ní žije spousta zajímavých zvířátek.

A na té zahradě se dějí moc zvláštní a tajuplné věci. Malá víla Hortenzinka tu se svými přáteli prožívá různá méně i více napínavá dobrodružství. Společně pořádají závody a sportují. Veselí se na večerní slavnosti a prožijí dramatický noční výlet. Vznikají tu nová přátelství i láska.

Kdo s kým kamarádí a kdo komu a proč závidí? Jaká nebezpečí na ně číhají? Dokáže malá víla opravdu kouzlit? Jak se stalo, že byl smrkový les pokácen, a proč?

Pozorně čtete nebo poslouchajte, pohádkový příběh právě začíná...

KDO BYDLÍ POD KVETOUČÍ HORTENZII

Byla jednou jedna malá chaloupka. Objevila se jednoho dne pod keřem s tajemným jménem hortenzie. Keř s mnoha velkými listy a obrovskými květy chaloupku hezky chránil. Za deště před promoknutím i před silným větrem. V parném létě v ní byl příjemný chládek.

Hned vedle domečku byl vchod do podzemí. Původně to byla myší díra, jenže myšky tam již nebydlely. Obyvatelka chaloupky ji využívala jednak jako zásobárnu na zimu, ale také jako útočiště v době nebezpečí. Měla tam i svou malou **laboratoř** neboli pracovnu, ve které připravovala léky a občas také svou tajuplnou medicínu. Vařila tam i marmelády z různých lesních plodů, které na zahradě rostly. A kdo že bydlel v tom malém domečku? Přece víla Hortenzinka.

Hortenzinka byla panenka velmi krásná. Na drobné kulaté tvářičce vždy zářila dvě velká modrozelená očka vroubená dlouhými hnědými řasami. Pusinku měla po většinu času roztaženou od ucha k uchu samým smíchem. Kadeřavé blondaté vlásky jí rozpustile vlály ve větru.

Její šaty měnily svou barvu dle prostředí, ve kterém se pohybovala. Když stála pod rozkvetlou hortenzií, její šaty byly modrofialkové, někdy až dorůžova. Když seděla na zeleném listu pampelišky s ještě zavřeným květem, šatičky měly barvu nazelenalou. Jakmile pampeliška rozevřela svůj žlutý květ, šatečky zežloutly.

Tyto skvělé **mimikry** chránily maličkou vílu před okolním nebezpečím, jelikož na první pohled dobře splývala se svým okolím a nebylo ji hned vidět.

Hortenzinka měla své denní povinnosti. Nejprve se musela postarat o svou hortenzii.

Vyšplhala na každou větvíčku, uschlé nebo napadené listy utrhla, slimákům a housenkám vyhubovala. Musela se starat pečlivě, aby jí hortenzie neonemocněla. Hlídala ji v zimě i brzy na jaře, aby nepomrzla. Chránit hortenzii byl její celoživotní úkol. A nejen ji, ale všechny hortenzie, které na zahradě rostly.

KAPITOLA 2

S KÝM SE MALÁ VÍLA SEZNÁMILA

Malinká víla se právě probouzela na svém voňavém lůžku. Postýlku měla vystlanou okvětními plátky růží a různě barevnými listy. Drobnýma ručkama si promnula oči, slastně se protáhla a pomyslela si: Jéé, to je ale zase jedno krásné ráno. Ležím si v měkké postýlce a tak úžasně to tu voní. Copak asi dnes hezkého zažiji? Kohopak ze svých přátel potkám? Ale žádné další lenošení a vzhůru do světa! Tak si rázně přikázala a skutečně vstala. Rozhodla se, že si půjde natrhat či nasbírat nové plátky růží.

Po vydatné snídani vyšla ven. Obešla domeček pod rozkvetlou hortenzií, jejíž nádherné velké květy byly modré, růžové a někde až fialové. Listy koncem léta začínaly pomalu měnit svou barvu ze zelené na zelenorůžovou.

Hortenzinka vykoukla velmi opatrně zpod keře a důkladně se rozhlédla. Co kdyby někde cíhalo nebezpečí? Všude vládl mír a klid. Jen ptáci si vesele prozpěvovali svou ranní písničku.

Pohlédla k jasné modré obloze. Sluníčko se již probudilo a začínal krásný nový den. Pro vždy veselou Hortenzinku s její *optimistickou povahou* tedy určitě.

Listí na stromech měnilo svou zelenou barvu. Postupně žloutlo a červenalo a maličké víle krásně vonělo. Bylo ke konci měsíce září a právě začínal podzim.

Jak se tak blížila k růžím, zahlédla náhle nějaký rychlý pohyb. Co to mohlo být? Že by se tam za keříkem růže snad někdo schovával?

„Haló, je tam někdo? Vylez a ukaž se mi!“ volala víla Hortenzinka.

Zpoza růžového keříku vykoukla hlavička ověncená fialovými dlouhými vlásky, spletenými do copánků. Zvědavá nazelenalá očka malé panenky mžourala na Hortenzinku dosti nedůvěřivě.

Víla se musela trochu pousmát, protože panenka měla každý copánek zapletený úplně jinak. Možná dnes ráno spěchala. Možná neměla zrcátko. Kdo ví? Musela se vši silou ovládnout, aby se nahlas nerozesmála, když viděla ten vyku-

lený pohled malé panenky. Hortenzinka byla smíšek a řada věcí nebo *situací* jí v životě přišla hodně legrační.

Zvědavost však zvítězila, a tak se jen vesele zeptala:

„Jéé, tebe jsem tady ještě neviděla? Kdo jsi a jak se jmenuješ?“

Jenže panenka s fialovými copy na ni jen překvapeně hleděla. Ani slůvko z ní nevypadlo. Že by se styděla?

Víla se ale nenechala odradit a sama se zvesela představila:

„Já jsem Hortenzinka a bydlím támhle pod tím krásně modře kvetoucím keřem, který se jmenuje hortenzie. Sem jsem si přišla nasbírat několik voňavých lístků růží.“

Chvilí bylo ticho. Hortenzinka si tedy sbírala okvětní plátky růže a dělala jako by nic.

Pak ale neznámá přece jen zvědavostí nevydržela a zeptala se:

„A na co je potřebuješ?“

Blondatá víla jen zvedla hlavu a vlídně odpověděla:

„Dobrá otázka. Na co je potřebuji? Ráda bych si pár odnesla do své postýlky.“

Viděla, jak ji panenka v zelenofialových šatech nedůvěřivě a zároveň zvědavě pozoruje. To už Hortenzinka nevydržela.

Zpřímá pohlédla fialkové panence do očí a začala důležitě vysvětlovat:

„Víš, já miluji usínání při krásné vůni. To se mi pak nádherně usíná a zdají se mi úžasné sny. Ty to tak nemáš? Ty nepotřebuješ při usínání hezkou vůni? A jak se vlastně jmenuješ?“ Bylo vidět, že její řeč panenku velmi zaujala.

Potrásla hlavičkou s fialovými copánky, jako by se chtěla zbavit ostychu, a vyhrkla:

„Já se jmenuji Violka a narodila jsem se letos na jaře, když tu vykvetly fialky. Bydlím tu pod čajovou růží. Když usínám, voní mi tu růže. Když jsem se ale na jaře narodila, voněly tu i moje fialky.“

Violka se podívala smutně směrem k fialkám. Nyní na podzim tam nebyly žádné květy, jen listy s podzimem začínaly postupně žloutnout. Zasnila se. Vše pro ni bylo tak nové a nezvyklé. Poprvé viděla změny, které se v přírodě na podzim začínají odehrávat. Jestlipak fialky ještě někdy rozkvetou?

Po chvilce se vzpamatovala a otázala se:

„Ten tvůj keř, jak jsi o něm mluvila, nevoní?“

„Právě že moc nevoní, a proto si chodím často sbírat nějaké voňavé listy.

Říkáš, že bydlíš tady pod růží mezi listy fialek. Ty nebydlíš v žádném domečku? A kde tedy spíš?“

„Domečku? Co to je domečku? Já ti teď nerozumím,“ otázala se rozpačitě Violka a tvářička jí vzrušením mírně zčervenala. Cítila se nepříjemně, když nerozuměla, o čem ta krásná víla hovoří.

Vzápětí ukázala pod čajovou růží a dodala:

„Já spím tady v pelíšku, který jsem si sama udělala ze suché trávy.“

Tentokrát pro změnu vykulila oči Hortenzinka a nevěřičně se zeptala:

„Júú, ty nevíš, co je to domeček? Aha, tak to tě musím pozvat k sobě domů.

Víš, domeček je takový můj uměle postavený domov, kam nikdy neprší a nefouká vítr, kde jsem schovaná v bezpečí před nepřáteli.“

Vtom ji něco napadlo, a tak zvesela navrhla:

„Violko, já mám nápad! Když mi pomůžeš s těmi listy růží ke mně domů, můžeš se hned podívat, jak takový domeček vypadá. Co ty na to? Chtěla bys?“

Překvapená Violka, která postupně ztrácela svůj počáteční ostych, nadšeně zvolala:

„Jéé, ty bys mě pozvala k sobě domů? Tak to děkuji za milé pozvání a to víš, že ti ráda pomůžu.“

Po chvilce ještě potěšeně dodala:

„Musím přiznat, že jsem na ten tvůj domeček strašně moc zvědavá.“ Očička jí svítila a jako by celá tak nějak ožila. Právě zažívala své první dobrodružství v životě.

Jak řekly, tak udělaly a během chvilky již spolu za sebou táhly voňavé žluto-růžové okvětní plátky čajové růže.

KDO NAVŠTÍVIL VÍLU HORTENZINKU V DOMEČKU A ČÍM MALÁ VÍLA LÉČÍ SVÉ PŘÁTELE

Když došly k malému domečku pod hortenzií, Violka vykulila oči a překvapeně zvolala:

„Tak to je domeček! Ten je ale krásný!“

Základy měl postavené z malinkých kamínků slepených ztvrdlým jílem. Na těchto základech se tyčila malá dřevěná roubená chaloupka. Jediný vchod uzavíraly dřevěné dveře na petlici. Vchod byl otočen k hortenzii, aby byl obyvatel chráněn před nepřízní počasí, když vyjde ven.

V chaloupce byly jen dvě místnosti. Obě měly okna otočená do zahrady. V první byla kuchyňka s menšími kamny, stolem a židlemi, skříňkami a poličkami s nádobím. Z dřevěných trámů u stropu visely malé plátěné pytlíčky. Linula se z nich prazvláštní vůně. V nich sušila Hortenzinka nejružnější léčivé bylinky.

Skoro celý druhý pokoj vyplňovala měkoučká voňavá postýlka pro krásné pohádkové sny. Vůně usychající trávy a barevných listů, které víla často měnila, napomáhala jejímu snadnému usínání. Hortenzinka totiž velmi ráda snila

o různých dobrodružstvích. Malá víla pozvala návštěvu dál. Byla na svoji pěknou chaloupku patřičně hrdá.

V první místnosti vlevo od vchodu viděla Violka ležet na zemi několik půlek skořápek od vlašských ořechů. Některé byly naplněny sladkým nektarem. V jiných byly pro změnu uloženy borůvky, maliny a ostružiny.

Pod stříškou domečku se v obou místnostech táhlo ode zdi ke zdi několik dlouhých silných travin a na nich se sušily zavěšené plátky hub, jablíček a hrušek. Visely tu i oranžové a červené jeřabiny, oranžové plody rakytníku i tmavě

modré trnky. Různobarevné bobulky, navlečené na dlouhých travinách, připomínaly Violce velké pestrobarevné korálky. To se jí moc líbilo.

Usušeným plátkům jablíček a hrušek říkala Hortenzinka *křížaly*. Za dlouhých zimních dnů, kdy nemohla spát ani jít ven, je s chutí ráda pojídala. Když bývala celá chaloupka zachumelená pod hromadou sněhu, s oblibou sedávala ve svém jediném křesílku, šila malé pytlíčky na bylinky nebo vzpomínala na hezké zážitky ze svého života, a přitom uždibovala své oblíbené křížaly.

Společně odnesly růžové lístky až na lůžko. Vlevo od lůžka se nacházela nízká skříňka na šaty, nad kterou viselo velké oválné zrcadlo. Naproti prostorné posteli, částečně pod oknem, stála další nízká, ale široká skříňka. Mezi dvěma okny v rohu pak trůnilo velké dřevěné křeslo s různě barevnými polštáři, vyplácanými suchou trávou.

„Jéé, ty tu máš tolik dobrého jídla a pití! To jsou asi zásoby na blížící se zimu, vid?“ zvolala obdivně Violka. Sama jich zatím ještě tolik neměla.

„To není všechno. Venku ve spíži mám další dobroty, včetně lískových oříšků, marmelád a medu. Už se mi tam další ani nevejdou, proto je mám tady na zemi. To víš, na zimu se musím pořádně připravit,“ řekla Hortenzinka.

„Pojď, dáme si něco dobrého. Na co bys měla chuť?“ zeptala se návštěvy.

„Já hlad nemám, ale spíš žízeň. Něčeho dobrého bych se napila. Co to je tady za nápoj?“ ukázala Violka ručkou na tajemný nápoj ve džbánu na stole, který tak zvláště voněl.

„To je medovinka. Je to taková medicína, kterou vyrábím a léčím s ní své přátele. Je sladoučká jako med, ale není to čistý med. Přidávám do ní odvar z různých léčivých bylinek. Je to takové moje tajemství, kdy a jaké bylinky používám,“ vysvětlovala Hortenzinka.

„Hortenzinko, a jaké nemoci s ní léčíš?“ otázala se Violka.

„Medovinka pomáhá, když je někdo nachlazený a má horečku, ale pomáhá také, když někoho bolí kolínko nebo namožená záda. Umím vyléčit i nemocnou nožku nebo odřenou kůži. Vždy to záleží na tom, jaké bylinky použiji a do medovinky přimíchám. Již dlouho léčím všechny své přátele,“ vysvětlovala světlovlasá víla.

„Aha. A mohla bych ochutnat? Nikdy jsem nic takového nepila. Prosím, pěkně prosím,“ žadonila panenka Violka a prosebně upírala své zelené oči na Hortenzinku.

